

15. navadna nedelja A

Tebi gre hvalnica, o Bog. Ti skrbiš za nas in nas zasiplješ z bogastvi. (prosto po Ps 65,2.10)

Prvo berilo

Izaíja 55,10-11

To govori Gospod: "Kakor pride dež in sneg izpod neba in se ne vrača tja, ne da bi napójil zemljo, jo narédil rodovitno in brstečo, dal sejalcu seme in uživalcu kruh, takó bo z mojo besedo, ki prihaja iz mojih ust: ne vrne se k meni brez uspeha, temveč bo storila, kar sem hôtel, in uspela v tem, za kar sem jo poslal."

Drugo berilo

Rimljanom 8,18-23

Bratje in sestre, mislim, da se trpljenje sedanjega časa ne dá primerjati s slavo, ki se bo razodela v nas. Kajti stvarstvo nestrpno hrepeni po razodetju Božjih sinov. Stvarstvo je bilo namreč podvrženo níčevosti, in sicer ne po svoji volji, ampak po volji njega, ki ga je podvrgel v upanju, da se bo tudi stvarstvo iz suženjstva razpadljivosti rešilo v svobodo slave Božjih otrok. Saj vemo, da vse stvarstvo vse do zdaj skupno zdihuje in trpi porodne bolečine. Pa ne samo óno: tudi mi, ki imamo prvine Duha, tudi mi zdihujemo sami v sebi, ko željno pričakujemo posinôvljenje, odrešenje svojega telesa.

Evangelij

Matej 13,1-9

Tisti dan je šel Jezus iz hiše in sédel kraj jezera. Pri njem so se zbrale velike množice, tako da je stopil v čoln in sédel, vsa množica pa je stala na obrežju. Takrat jim je veliko povedal v prilikah. Dejal je: "Sejalec je šel sejat. Ko je sejal, je nekaj semena padlo ob pot. Priletele so ptice in ga pozobale. Drugo seme je padlo na kamnita tla, kjer ni imelo veliko prsti. Hitro je pognalo, ker ni imelo globoke zemlje. Ko pa je sonce vzšlo, ga je ožgalo, in ker ni imelo korenine,

se je posušilo. Spet drugo je padlo med trnje in trnje je zrastle ter ga zadušilo. Druga semena pa so padla na dobro zemljo in so dajala sad: eno stotérnega, drugo šestdesetérnega in spet drugo tridesetérnega. Kdor ima ušesa, naj posluša!"

V razmislek

"Kdor ima ušesa, naj posluša!"

Tu ni potrebno izreči preveč besed. Danes smo predvsem povabljeni, da poslušamo Božjo besedo v nas in da jo začutimo v nas in okoli nas...

Božja beseda je tista, ki napaja naše polje kot sneg in dež, da žito lahko raste do žetve in nam podari potrebni kruh. Na tej besedi lahko gradimo, saj nam podarja življenje in prihodnost...

Božja beseda je tista, preko katere Bog ne samo nam, temveč vsem ljudem, pravzaprav celotnemu stvarstvu omogoča življenje v neprimerljivi polnosti. Na tem smemo graditi, če prisluhnemo bolečim vzdihljajem stvarjenja, in smemo zaupati v porodne popadke kot v znak upanja, preko katerega si utrjuje novo življenje pot. V popadke kot začetek konca starega časa in s tem upanja in veselega pričakovanja novega življenja, h kateremu tudi mi lahko prispevamo, če zavestno uporabimo nam podarjene duhovne darove za odrešujočo prihodnost...

Božja beseda je tista, ki jo lahko kot semena sejalca sprejmemo v srce, ali pa tudi ne – ker imamo preveč "masla za ušesi" ali ker je naše srce zaprto zaradi skrbi ali pa ker ne moremo naših misli kar tako preprosto odmisлити in se ne znamo umiriti v tišini. Takrat pade seme na neplodna tla – na pot, na skale, med trnje.

Podarimo si danes čas, da začutimo naše notranje vzgibe in motive. Ali lahko občutimo v našem življenju ptice, skale, trnje in tudi rodovitno zemljo? So to ljudje, življenjske okoliščine, (nepreklicne) odločitve? Kaj nas omejuje, kaj nam je v pomoč? Bog, ni Te lahko upoštevati – ni Te lahko poslušati. Da bi uporabili te poletne dni, da bi morda bolj neobremenjeno kot običajno pozorno pogledali vase. Da bi bili tiho in odprli naša ušesa, naše srce za tvojo besedo – da bi Te hoteli slišati.

Obljubil si nam, da se tvoja beseda ne bo vrnila prazna, temveč da bo delovala tam, za kar je bila poslana. Naj se zaseje na pripravljeno zemljo našega srca! Potem bo obrodila sadove (bomo obrodili sadove) – tridesetkratno, šestdesetkratno, stokratno, ker Ti deluješ v nas in preko nas vse dni našega življenja.

Ko je moja molitev postajala vedno bolj pobožna in ponotranjena, sem imel vedno manj za povedati. Na zadnje sem bil popolnoma tiho. Postal sem, kar je verjetno še večje nasprotje govorjenju, tisti ki posluša. Najprej sem mislil, da je molitev govorjenje.

Naučil sem se pa, da molitev ni molčanje, temveč je poslušanje.

Tako je:

Molitev ne pomeni, da samega sebe poslušamo govoriti,

Molitev pomeni:

utihniti in biti tiho ter čakati, dokler Bog ne sliši.

Sören Kierkegaard

15. navadna nedelja A

Tebi gre hvalnica, o Bog. Ti skrbiš za nas in nas zasiplješ z bogastvi. (prosto po Ps 65,2.10)

Prvo berilo

Izaíja 55,10-11

To govori Gospod: "Kakor pride dež in sneg izpod neba in se ne vrača tja, ne da bi napóžil zemljo, jo narédil rodovitno in brstečo, dal sejalcu seme in uživalcu kruh, takó bo z mojo besedo, ki prihaja iz mojih ust: ne vrne se k meni brez uspeha, temveč bo storila, kar sem hótel, in uspela v tem, za kar sem jo poslal."

Drugo berilo

Rimljanom 8,18-23

Bratje in sestre, mislim, da se trpljenje sedanjega časa ne dá primerjati s slavo, ki se bo razodela v nas. Kajti stvarstvo nestrpno hrepeni po razodetju Božjih sinov. Stvarstvo je bilo namreč podvrženo níčevosti, in sicer ne po svoji volji, ampak po volji njega, ki ga je podvrgel v upanju, da se bo tudi stvarstvo iz suženjstva razpadljivosti rešilo v svobodo slave Božjih otrok. Saj vemo, da vse stvarstvo vse do zdaj skupno zdihuje in trpi porodne bolečine. Pa ne samo óno: tudi mi, ki imamo prvine Duha, tudi mi zdihujemo sami v sebi, ko željno pričakujemo posinóvljenje, odrešenje svojega telesa. Kdor ima ušesa, naj posluša!"

Evangelij

Matej 13,1-23

Tisti dan je šel Jezus iz hiše in sédel kraj jezera. Pri njem so se zbrale velíke množice, tako da je stopil v čoln in sédel, vsa množica pa je stala na obrežju. Takrat jim je veliko povedal v prilikah. Dejal je: "Sejalec je šel sejat. Ko je sejal, je nekaj semena padlo ob pot. Priletele so ptice in ga pozobale. Drugo seme je padlo na kamnita tla, kjer ni imelo veliko prsti. Hitro je pognalo, ker ni imelo globoke zemlje. Ko pa je sonce vzšlo, ga je ožgalo, in ker ni imelo korenine, se je posušilo. Spet drugo je padlo med trnje in trnje je zrastle ter ga zadušilo. Druga semena pa so padla na dobro zemljo in so dajala sad: eno stotérnega, drugo šestdesetérnega in spet drugo tridesetérnega. Kdor ima ušesa, naj posluša!"

Tedaj so pristopili učenci in mu rekli: "Zakaj jim govoriš v prilikah?" Odgovóril je in jim dejal: "Vam je dano spoznati skrivnosti nebeškega kraljestva, njim pa to ni dano. Kdor namreč ima, se mu bo dalo in bo imel obilo; kdor pa nima, se mu bo vzelo tudi to, kar ima. Zato jim govorim v prilikah, ker gledajo, pa ne vidijo, poslušajo, pa ne slišijo in ne razumejo. V njih se spolnjuje Izaíjeva prerokba, ki pravi: 'Poslušali boste, poslušali – a ne boste doumeli, gledali boste, gledali – a ne boste videli.' Otopelo je namreč srce temu ljudstvu; z ušesi so težko slišali in zatisnili so si oči, da ne bi z očmi videli, da ne bi z ušesi slišali, da ne bi v srcu doumeli in se spreobrnili in da bi jih jaz

ne ozdravil. Blagor pa vašim očem, ker vidijo, in vašim ušesom, ker slišijo! Kajti resnično, povem vam: Veliko prerokov in pravičnih si je želelo videti, kar vi gledate, pa niso videli, in slišati, kar vi poslušate, pa niso slišali. Poslušajte torej pomen prilike o sejalcu. K vsakemu, ki posluša besedo kraljestva in je ne razume, pride zlodej in mu ugrabi, kar je vsejano v njegovo srce. Ta človek je tisti, ki je vsejan ob poti. Na kamnita tla pa je vsejan tisti, ki posluša besedo in jo takoj z veseljem sprejme, a nima v sebi korenine, ampak je nestanovit. Ko nastane zaradi besede stiska ali preganjanje, se takoj pohujša. Med trnje vsejan pa je tisti, ki posluša besedo, toda posvetna skrb in zapeljivost bogastva zadušita besedo in postane nerodovitna. V dobro zemljo vsejan pa je tisti, ki posluša besedo in jo tudi doume. Ta zares obrodi in daje sad: eden stotérnega, drugi šestdesetérnega in spet drugi tridesetérnega."

V razmislek

"Kdor ima ušesa, naj posluša!"

Tu ni potrebno izreči preveč besed. Danes smo predvsem povabljeni, da poslušamo Božjo besedo v nas in da jo začutimo v nas in okoli nas...

Božja beseda je tista, ki napaja naše polje kot sneg in dež, da žito lahko raste do žetve in nam podari potrebni kruh. Na tej besedi lahko gradimo, saj nam podarja življenje in prihodnost...

Božja beseda je tista, preko katere Bog ne samo nam, temveč vsem ljudem, pravzaprav celotnemu stvarstvu omogoča življenje v neprimerljivi polnosti. Na tem smemo graditi, če prisluhnemo bolečim vzdihljajem stvarjenja, in smemo zaupati v porodne popadke kot v znak upanja, preko katerega si utrjuje novo življenje pot. V popadke kot začetek konca starega časa in s tem upanja in veselega pričakovanja novega življenja, h kateremu tudi mi lahko prispevamo, če zavestno uporabimo nam podarjene duhovne darove za odrešujočo prihodnost...

Božja beseda je tista, ki jo lahko kot semena sejalca sprejmemo v srce, ali pa tudi ne – ker imamo preveč "masla za ušesi" ali ker je naše srce zaprto zaradi skrbi ali pa ker ne moremo naših misli kar tako preprosto odmisлити in se ne znamo umiriti v tišini. Takrat pade seme na neplodna tla – na pot, na skale, med trnje.

Podarimo si danes čas, da začutimo naše notranje vzgibe in motive. Ali lahko občutimo v našem življenju ptice, skale, trnje in tudi rodovitno zemljo? So to ljudje, življensjske okoliščine, (nepreklicne) odločitve? Kaj nas omejuje, kaj nam je v pomoč?

Bog, ni Te lahko upoštevati – ni Te lahko poslušati. Da bi uporabili te poletne dni, da bi morda bolj neobremenjeno kot običajno pozorno pogledali vase. Da bi bili tiho in odprli naša ušesa, naše srce za tvojo besedo – da bi Te hoteli slišati.

Obljubil si nam, da se tvoja beseda ne bo vrnila prazna, temveč da bo delovala tam, za kar je bila poslana. Naj se zaseje na pripravljeni zemlji našega srca! Potem bo obrodila sadove (bomo obrodili sadove) – tridesetkratno, šestdesetkratno, stokratno, ker Ti deluješ v nas in preko nas vse dni našega življenja.

Ko je moja molitev postajala vedno bolj pobožna in ponotranjena, sem imel vedno manj za povedati. Na zadnje sem bil popolnoma tiho. Postal sem, kar je verjetno še večje nasprotje govorjenju, tisti ki posluša. Najprej sem mislil, da je molitev govorjenje. Naučil sem se pa,

da molitev ni molčanje, temveč je poslušanje.

Tako je:

Molitev ne pomeni, da samega sebe poslušamo govoriti,

Molitev pomeni:

utihni in biti tiho ter čakati, dokler Bog ne sliši.

Sören Kierkegaard